

46/44650

Informace o Chartě 77 - ročník třetí / 1980 / - č. 3

od 2. února 1980 do 21. února 1980

Přehlášení základních Charty 77 k 1.únoru 1980	2
Dopis Charthy 77 Nejvyššímu soudu ČSR	4
Výbor na obranu nepravedlivě stíhaných:	
Dopis A. D. Secharevovi	5
Sdělení č. 166 /Nové odsouzení P. Cibulky/	6
Sdělení č. 167	6
Sdělení č. 168 /Zásah proti bytovému divadlu/	7
Sdělení č. 169 /Policejní blokáda usedlosti ing.	
J. Litoměřického/	7
Dopis Vlasty Chramostové	8
Případ Nová Víska	9
Dopis Otakáře Bednářevé a Erbanovi	14
Zpráva příbuzných pro přátelské odsouzených	16
Výzva k dárkovství krve	19
Dopis M. Nejahrta Čs. Červenému kříži	19
Krátké správy:	
Dopis R. Hubálka presidentu republiky	20
Pražský proces 79 v rakouské a západoněmecké televizi .	20

Vydává nezávislá redakční skupina signatářů Charty 77

Adresa: Petr Uhl, Anglická 8, Praha 2

Anna Šebatová, Anglická 8, Praha 2

Prohlášení slavných Charty 77 k 1.únoru 1990

Zamyklime-li se dnes nad prvním tříletím Charty 77 a pokoušíme-li se o hodnocení své činnosti, můžeme snad konstatovat, že Charta 77 - přes všechny možné cesty a zejména přes stálou a v poslední době vystupující enaku státní moci ji zničit, byť třeba jen její přesnou v pouze formálně představující útvar - již je a pleská.

Soudíme dokonce, že stále větší okruh lidí v naší zemi chápe její dějinu význam a aktuální poznání. Nemálo k tomu přispěly i události posledního roku, kdy same zdejší politická moc ukázala, co jí na Charte 77 nejvíce vadí - totiž systematická a díalektická obrana lidských a občanských práv v konkrétnu lidských osudů, což byl ostatně i nejvlastnější důvod, proč byla Charta 77 před třemi lety deklarována. Byli jsme si ovšem tehdy dobře vědomi toho, jaký základní význam mají hodnoty, canebované pojmem lidská práva, pro život člověka jako bytoči uchován v neodvozené morálce, tedy i společensky odpovědné. V souvislostech konkrétní dějinné situace jsme pochopili, že obrana lidských a občanských práv je důležitým přespojkadem neodcizené individuální existence, znevýhodně reprezívního usměrňování. Je také nezbytnou podmínkou nekonformních kulturních a společenských aktivit, na nichž do značné míry závisí zachování nejen lidské a občanské identity jednotlivce, ale i národní identity v duchu evropské kulturní tradice.

Věřili jsme a nadále jeme přesvědčeni, že Charty 77 přinou obranou lidských a občanských práv může postavit hráz postupující všeobecné denormalizaci a stát se zdrojem nové naděje lidí i našich národů. Po třech letech lze snad říci, že tomuto svému duchu Charty 77 v podstatě dosáhla, byť se její cesta neobešla bez ztrát.

Soudíme, že Prohlášení Charty 77 není jen mezníkem tzv. normalizační éry po roce 1969, ale i kvalitativně novým jevem našeho pověledeňského obdobia. V Charte 77 došlo ke sjednocení srovná a občansky odpovědných sil našich národů přes hranice světových názorů, politických ideologií a náboženské víry. Stalo se tak bez historických rekrimincí na ideovém základě, který by chtěl být hodn myšlenkového i srovnáho odkazu českých i slovenských dějin a jejich velkých osobnosti. Nebylo proto náhodou, že v České Charty 77 stanul jako jeden z jejich představitelů filosof Jan Patočka, velký myslitel a osobnost nesporné srovná autority.

Činnost Charty 77 nemíří se své podstaty přímo do politické sféry: pokud jednotlivci či skupiny občanů k Charte 77 se hledíckách spojují a touto svou občanskou aktivitou politické cíle, čini to na vlastní ideologické a skloní základně, cíle a smysl Charty 77 přesloužíci. Charty 77 působí v této případě objektivně jen jako katalyzátor, i když ovšem považuje za svou povinnost hájit také občany, kteří lagině hledají politická východiska ze současné situace československé společnosti.

Charta 77 stojí na plánu prvního řádu československé socialistické republiky jakožto subordinačního státu. Neumí mít jeho současná společenská

zřízení; nejspíš chce Československou státnost upovídat tím, že se domnívá, že řešení práv zaručených občanů českou republiky, které mezinárodní smlouvy o lidských a občanských právech sázavne doplňují a upřesňují. Prohlášení Charty 77 bylo proto vskutku - řečeno slovy Jana Patočky - i výrazem radosti občanů, že Československo v roce 1976 smlouvy o lidských a občanských právech ratifikovalo a tím je zařadilo do svého právního rádu.

Oblasti lidských a občanských práv jako nejvlastnější cíl Charty 77 - zvláště po hrůzných zkoušecích lidstva ve 20. století, které je poznamenané systematickou genocidou nesáírného rozsahu a neprostou nedotekem k lidskému životu, jehož jsou bezpechy dosud nejhlubším pádem lidskosti všechna vede ke zdůraznění obrany základního práva člověka na život. Zbyvit člověka pocitu ohrožení a strachu bylo také jedním z hlavních cílů spojených již za II. světové války v boji proti fašistickým mocnostem, a tento potřebavý nestřetl ani dnes nic ze své naličovanosti.

Charta 77 se chce dále zasazovat především o právo každého člověka na svobodné naplnění života podle hlasu vlastního svědomí a vlastní hierarchie životních hodnot, a nikoliv podle represivně vnucované normy.

Svobodný a tvůrčí život, založený na neodvozené etice, bez níž existence člověka jako mrvně a společensky odpovědné bytosti není možná, je v zájmu každého kulturního a prosperujícího státu a početenského zřízení. Tento pořadavek, pohlédneme-li k dřívějším společenských důsledků lidských a občanských práv podle litery a ducha příslušných smluv OSN, rozhodně není maximalistický, a tím méně pak rozvrátky. Uplynulé tři roky byly přesto poznamenány znak stupňovanou snahou nechápačí státní moci Charty 77 potlačit, posluvit a vnitřně rozvrátit. Mnoho našich přátel bylo neoprávněně uvězněno nebo přímo či nepřímo vytnáno z vlasti. O ostatní perzekuci a diskriminaci ani nemluvíme - i když v civilizované zemi by neměla být samozřejmostí.

Moc sama, která takto nelegálně uplatňuje svůj nárok na úplné ovládání společnosti i jednotlivých občanů a bezohledně potlačuje jakýkoliv, byť často i velmi akrový pokus o nezávislou lidskou a občanskou existenci, zpochybnuje a činí iluzorní naši snahu o skutečný věcný dialog se státními institucemi. Moc se trváme na svém právu a povinnosti hájit lidská a občanská práva vlastní i ostatních občanů republiky, protože jsme přesvědčeni o jejich základním lidském a etickém významu, daleko přesahujícím jakoukoli politickou praxi. Mhličkáme, že tato moc se důtkou přímo snaží nás všechny našich osobních životů i existence našich národů jako národní evropské kulturní tradice; bránice lidská a občanská práva, nevyhledáváváne záporné strategie s politickou mocí. Přesvědčeni, že budoucnost potvrdí správnost tohoto našeho názoru i vás ve spravedlnost věci, kterou sestáváme, nám dává i pevnost vytrvat navzdory všemu na napočíté cestě.

Charta 77 vstupuje do svého čtvrtého roku od svého prohlášení přes všechny růny vnitřně stanovené jí a s projevným vědomím, že lidská a občanská práva v konkrétnu lidských osudů jsou základem své slupalé existence

ne jen těch, kteří je aktivně brání, ale všech lidí této země. Jejich obava na následků být proto z podstaty vůči samé městskému jakéhokoli politického sápu; naše motivy byly a jsou urovni a lidské v nejpřednějším slova smyslu.

Dnes, po zkušenosti posledních tří let, lépe chápeme, že každý i malý prostor, vybojovaný pro nezávislé a svobodné aktivity, je prostorem skutečného života - a to přes všechny záporné tendenze soudobé civilizace a reakční působení nedemokratického politického systému. Mladáme ostatně východiska, která nejsou jen místně a časově vázana; Češi a Slováci již přes jedenáct století dějinně existují jako kulturní národy Evropy.

Rok 1979 znamená přelom ve vývoji Charty 77, a přes snahu mocí ji zmítit - se smutnými osobními důsledky pro některé naše přátelské - prokázala Charta 77 právě na svém nejvlastnějším poli svoji životnost a potřebnost. Aktivizovala řadu mladých lidí, nezatížených minuleostí a ideologieni, jimž Charty 77 může zajistovat v naší uzavřené společnosti prostor pro život, který nám smysl a není manipulován.

Potvrdilo se, že Charta 77 není spojením oponenčních sil, ale že skutečně oslovuje ty, ke kterým může být od počátku obrácena a nabízena jiná východiska z bludiště všeobecné znepokojivosti, strachu a resignace.

O zkušenostech uplynulého období činnosti Charty 77 necitíme potřebu měnit metody svého postupu. Společenství Charty 77 se však značně zvětšilo. Vanička proto nutno přizvat do kolektivu mluvčích několik dalších signatářů, kteří přislíbili svoji proplupnici. Děje se tak v souladi s původní myšlenkou, že každý signatér Charty 77 je jejím potenciálním mluvčím. Věříme, že to bude nejen mu prospěchu naší praxe, ale že to i posílí všeobecnost a demokratičnost Charty 77.

Kolektiv mluvčích nadančníků Charty 77 k dnešnímu dni tvoří:

Ing. Rudolf Betták, dr. Václav Benda, t.č.vězněn, Jiří Menhartier, t.č. vězněn, Zdena Freudentová, prof.dr. Jiří Hájek, Jiří Mednář, Václav Ravel, t.č.vězněn, dr. Ladislav Nejdánek, Marie Kromádková, dr. Vendelín Sonoda, dr. Ladislav Lis, Miloš Nejehrt, Jan Ruml, dr. Jaroslav Žabata, t.č.vězněn, Zdena Tominová

/Jména dalších z kolektivu mluvčích budou publikovat v některém příštím sdělení./

Pro nejbližší období podepisují dokumenty Charty 77:

Rudolf Betták mluvčí Charty 77 Praha 8 - Karlín Křižíkova 70	Marie Kromádková mluvčí Charty 77 Praha 4 - Jižní Město Kolinského 14/7	Miloš Nejehrt mluvčí Charty 77 Praha 8 - Kobylisy Vrátní 60
---	--	--

Charta 77 zůstává otevřena všem; věříme v pochopení i další urovni a praktickou podporu občanů, kterou dosud vůči Charty 77 projevovali, i v další podpoře světové veřejnosti demokratické, jehož nám je nesmírnou posilou.
1. února 1980

X X X X X X X X X X X X X X X

Nejvyšší soud ČSR
Praha 4, nám. Míru 1300

Obrecím se na Nejvyšší soud ČSR ve věci, která je podle našeho názoru projevem podjetosti soudu a zároveň porušením práva obhajoby, jak je ustanoveno v čl. 103 odst. 3.

V posledních letech byli mnozí naši spoluobčané souzeni přímo či nepřímo pro své politické a občanské postoje; jejich rodiny jen velmi obtížně hledaly obhájce, kteří byli vžebec ochotni se takových případů ujmout. V procesu se členy Výboru na obranu nespravedlivě stíhaných musela být polovina obhájců stanovena ex officio. Tato zdráhavost obhájců je vysvetlitelná strachem z existenčního nebo jiného postihu a tedy nyní - k této dílně našeho soukromictví a spravedlnosti vžebec - snadně posilena, neboť i spravedlivě vyřešen případ obhájce JUDr. J. Denisa.

JUDr. Josef Denisa, od roku 1972 člen Městského sdružení advokátů a pracovník Advokátní poradny 5 v Praze, je jedním z mála obhájců, kteří se po lednu 1977 ujímali pracovních sporů i trestních věcí signatářů Charty 77 a plně profesionálně nezájemně a odpovědnosti vůči duchu a literatuře zákona. Zastupoval m.j. J. Grubu, P. Roubalou, J. Kukalou, Z. Frouziovou, V. Havlovou a J. Chmelou. V říjnu 1979 se ujal obhajoby dr. Jaroslava Šebaty, akademika Charty 77. Právě procesu a JAFM Chmelou v Mostě a záhy následném orálním řízení proti přátelům obhájovaného, kteří se chtěli líčení záložnit, nevzbudilo o nestrannosti a nesouhlasitosti soudu. Politické okolnosti v případě dr. Jaroslava Šebaty byly natolik zřejmé, že se o nich zmínil i prokurátor při hlasování líčení před Okresním soudem v Krutnově. JUDr. Denisa plnil svou profesionální povinnost vůči svým mandantům i vůči zákonom, když na tyto okolnosti v průběhu soudního řízení upozorňoval. Plnění povinností však JUDr. Denisovi přineslo rychlý alespoň postih.

V únoru byl odsouzen Krajským soudem v Hradci Králové dr. J. Šebata. V březnu 1979 bylo J. Denisovi zrušeno členství v Městském sdružení advokátů mimo jiné s dodvodačním, že se stotožňuje se svým klientem/1/ a že připomněl soudní práci posledních let. V květnu roku 1979 bylo proti dr. Denisovi vmeseno obvinění, že se v průběhu vyšetřování a seminárování se spišky ve věci dr. Šebaty v říjnu a v prosinci 1978/1/ dopustil urádky veřejného činitele kritickou zmínkou o postupu soudce Matěchy v procesu s JAFM Chmelou a dále urádky orgánů StB citací a trestního označení svého klienta Ivana Nedka, který byl bezprostředně po výslechu na KČ StB v Praze za všechny neznámými muži do lese a skit. V červnu 1979 byl dr. J. Denisa odsouzen ke třem měsícům trestu odňati svobody podmíněně a ke třem letům zákazu výkonu povolání obhájce pro údajnou urádku veřejného činitela, jíž se mohl dopustit v roce 1979/1/ při jednání s příslušníky StB, proti nimž počával stíhací na protiprávní doskovní prohlídce v byte jeho tehdejšího klienta; vnapětí nato byl z Městského sdružení advokátů vyloučen. 24.1.1980 byl JUDr. Denisa odsouzen Okresním soudem v Hradci Králové pro urádku ze

Věťe jeho činitelů a orgánu k deseti měsícům trestu oříznutí svobody nepode
miněně a dle čl. dvou zákona takému výkonu povolení, zápoli vmešal námitku
o podjetosti soudní proti rozeuklu se odvalal.

Tato téměř neuvěřitelná kumulace postihů, jejich vykonstruovanost i skutečnost, že dr. Beníšek je postihován evidentně pro výkon svého povolání /údajných určilek soudce a příslušníků MŠV se mál dopusťit v průběhu dředního jednání, kde byly přítomny pouze osoby přímo zájmenožné - vyšetřovatelka, zapisovatelka, svědek, obžalovaný a obhájce/, nás vedou k názoru, že v osobě JUDr. Josefa Beníška má být exemplárně potrestána profesionální peccativost a občanská statečnost obhájce, který se ujímá politických nebo politicky motivovaných případů, a zároveň poskytnuta nepravidelná ochrana těm orgánům činným v soudním řízení, které případně zákonost porušily nebo poruší.

Zádome vše, abyste zvítězili tyto naše vývody i následků pro podjatost soudu, kterou před Nejvyšším soudem ČSR vydal JUDr. Deniss. Obávám se, že soud v Hradci Králové, který před rokem odškodil mluvčího Charly 77 dr. J. Šebatu podle § 196 odst. 2 tr.z. k devíti měsícům trestu odňtí svobody nepodstatně, nebude nezáujmující a nestranou o neschlétnou správnost odvolání dr. Denisse, souzeného podle téhož paragrafu ze urážku veřejného činitelů, jíž se měl do pustit při vykonu funkce obhájce dr. Šebaty. Zemávám se, že násah Nejvyššího soudu ČSR do průběhu soudního řízení proti JUDr. J. Denissovi by byl plně ne místě a očekávám, že vyústí v dílnou revizní případu a kapitolize k profesionální i občanské rehabilitaci dr. Denisse.

Ing. Rudolf Bettišk Marie Hronáčková Miroslav Rejhart
mluvčí Charity 77 mluvčí Charity 77 mluvčí Charity 77
/mluvčí Charity 77 dr. Václav Šanda, Jiří Menhart a dr. Jaroslav Šebesta
jsou t.o. ve vězení/

卷之三

Andrej Dmitrijewitsch Secharow
Gorkij v. SSSR

Dimitry Andreyevich Chirkov (1900-1970)

čkouli v říjnu na velmi vzdálených místech, nebo usili i naše situace jsou natolik podobné, že není třeba dleuhého vysvětlování, abychom si nevzali jen zodpovědi.

Váš státní a učlechtilý postoj všechni obdivujeme, jíž delší čas a s Vášimi názory se v jádru stotožněme. Obojí je pro nás neobutnou inspi-
rací a povzbuzení pro naši vlastní snahu pomáhat jak se díl nespravedlivé
stříhaný v naší zemi. Z vlastní skulenosťi víme, jak se k těmto věcem i k
nám staví ti, kteří nám aktuálně vládnou. Nikoliv se svým jednáním v pod-
statě jen pokouší důrazně upozornit na to, že se základem jakéhokoliv
člověka hodinho uspřídatní lidských věcí - obvidětě v dnešní kritické
a těžké situaci - musí být nutna objevitelný vztah člověka ke světu a lidem
k ochrane svého jmena, přece se dodkláváno takto reprezívni odnosy.

Nyní jsem svědky toho, že jste se stal obětí takového aktu svobody.

Chceme Vás proto vyjádřit naší plnou solidaritu a podporu. Všechny výhodnosti a izolaci povídají ze činy bezohledného mazlíčka primitivní pomsty, ne-ajnávdatelné jakokoliv první normou.

Buděte ujištěni naším přátelstvím. Mnoho lidí v Československu, s kteří jíž zjevně nebo v skrytu na Vás myslí a spojuje s Vámi svou již naději a starost. Projevte Vám mnoho úspěchů ve Vaší další práci.

13. února 1980 V úctě Výbor na obranu nepravedlivě stíhaných
 Československá liga pro lidská práva
 člen Mezinárodní federace pro lidská práva

 x x x x x x x x x x x x

Sázení č. 162 /Nové odsození Petra Cibulky/

Před Okresním soudem Plzeň-město proběhlo dne 30.1.1980 odročené soudní líčení s obžalovaným Petrem Cibulkou. Petra Cibulku, který je v soudobé době ve výkonu trestu odnětí svobody /pro údajný tržní pohuťování dle čl. 100/ v NVÚ Plzeň-Bory, haleval městský prokurátor pto tržní napadení výkonu oficiálního rozhodnutí podle čl. 171/1c tr.z., jehož skutkovou podstatu dle obžaloby napsal tím, že ve výkonu trestu v době od 18.9.1979 do 14.10.1979 odařil přidruženou práci a 18.5.1979 bezdůvodně zahájil hladovku. Horní hranice sasby je v tomto případě trest odnětí svobody v trvání 5 let.

Odročené hlasovní líčení bylo zahájeno v 13.40 předsedkyní senátu JUDr. Janou Karálkovou. V průběhu líčení souči vyslechl na návrh Petra Cibulky k doplnění důkazního řízení znalkyni z oboru psychiatrie MUDr. Renatu Vankevou a svědky Jaroslava Urbana /t.č. ve výkonu trestu/, Ing. Ladislava Láďátku a vychovatele npr. Václava Strejce.

Prokurátor ve své závěrečné řeči novrhl trest při horní hranici sasby, což zdůvodňoval údajným "vysokým stupněm společenské nebezpečnosti spácháного tržního", který je v tomto případě dán především osobou obžalovaného" a "souvislostní případu". Obhájkyně Petra Cibulky JUDr. Kristýna Žáková a AP Plzeň naproti tomu žádala pro svého mandanta sproštění viny, v krajním případě navrhovala překvalifikování na předín dle čl. 7 zák. č. 190/1969 Sb. o předinech.

Po patnáctiminutové poradě soud vynesl rozsudek, v němž uenal Petra Cibulku vinu jna dle čl. 7 zák. č. 190/1969 ob. o předinech a odsoudil ho k trestu odnětí svobody v trvání 6 měsíců do II. nápravné výchovné skupiny.

Prokurátor se do rozsudku soudu okamžitě odvolal, Petr Cibulka si vyhradil sčítavou odvolací lhůtu. Zrovnej též násle sázení č. 121 ak 126. V Praze dne 1.2.1980

Výbor na obranu nepravedlivě stíhaných
Československá liga pro lidská práva
člen Mezinárodní federace pro lidská práva

 x x x x x x x x x x x

Sázení č. 167

Práce Výboru na obranu nepravedlivě stíhaných /Čs.ligy pro lidská práva/ se rozhodla účastnit další občan, jenž souhlasí se zveřejněním svého jména. Je jím JUDr. Josef Daníš, bytem U vedoujemu 4, PSČ 150 00, Praha 5 - Smíchov.

13.února 1980

Úbor na obranu nespravedlivě stíhaných
Československá liga pro lidská práva
člen Mezinárodní federace pro lidská práva

XXXXXX X X X X X X X X X X X X X X X X

zdánlivý č. 168 /Zásah proti bytovému divadlu/

Ve dnech 23. a 26. ledna zasáhly policejní orgány představení tev.-bytového divadla v byte herečky Vlasty Chrmovcové. Návštěvnici byli před vchodem legitimování a donuceni odejít, některí z nich byli přivedeni k výslechu. 24. ledna to byl Ivan Kyncl a Rudolf Betták, člen VONS. Oba byli převezeni do Dolního Bousova /asi 80 km od Prahy/ a po výslechu posléz v noční propuštění a ponechání osudu /Rudolf Betták se vrátil do Prahy po několika dnech naprostě fyzicky vyčerpan/. 25. ledna byli přivedeni a po několik hodin soudřováni R. Doupevec a J. Preisler.

6.února 1980

Úbor na obranu nespravedlivě stíhaných
Československá liga pro lidská práva
člen Mezinárodní federace pro lidská práva

XXXXXX X X X X X X X X X X X X X X X X

zdánlivý č. 169 /Policejní blokáda usedlosti ing.Jana Litemanského/

V pátek 15.2.1980 v 10.00 zahájily policejní orgány blokádu usedlosti ing.Jana Litemanského, signatáře Charty 77 a člena VONS, ve Vyškyně č.č., okr.Pelhřimov. Akce se účastnilo větší množství uniformovaných i neuniformovaných policistů /přes den nejméně 5 plně obzbrojených aut/. Policie bránila ve vstupu do domu přijíždějícím přátelům J.Litemanského, který je znáv avou pohostinnosti, a přinutili je opustit obec, některé i zadržovali a odváděli na pelhřimovskou strážnici k výslechům, které končily ohlágáním vyhoštěním z okresu. Takto byl kolem čtvrté hodiny odpoledne přinucen odjet z Vyškyně Petr Fospichal, v 18.45 byli zadrženi a odvazeni do Pelhřimova Martin Podboršek a dr.Martin Hybler, asi v 19.30 se totéž přihodilo Váře Vránové, ing.Zdeře Rysové a Zdeníku Kratochvílovi, ve 20.30 Martinu Palcubovi a jeho ženě Aleně Kumprechtové, ve 20.30 Stanislavu Komolovi. Zadržené policisté podrobily osobním prohlídkám, nevdušajíce v případě pasivní rezistence sáhnout ke krajné brutální prostředkům. Krom toho se pod dojmem policejní blokády uvalil návštěvy u přítels Ještě větší počet hostů ing.Litemanského, zimo jiné i Jiří Námc, Vára Jirousevá a malým Zobidkem a asi deset mladých dělníků z Brna.

V sobotu 16.2. v časných ranních hodinách se podepsalo pomocí taktického využití konfigurace terénu proniknout policejním kordonem Martinu Podborškemu a dr.Martini Hyblerovi. O něco později se totéž podepsalo i René Brádové.

Při výslechích, které ostatně probíhaly nezákonnou formou /vyslyšení nebyli zákonné použiti, nebyl zapisován protokol ani jakýkoli oficiální záznam/, policisté své počinání odvědňovali tvrzením, že mají zjištěno, že v usedlosti ing.Litemanského má dojít k páchní jakési blíže neurčené trhavinosti, a že policejní blokáda, zadržování a vyhoštění občanů je "preventivní opatřením", jinak se jí snazí zabránit. Jako důvod k osobním

prohlídkám pak uváděl, že se potřebují převeddit, zde soudčení u sebe neumí abrožovat.

Celá tato akce má obdobný charakter jako jiné případy policejního násilí, které uvádíme v mnoha předcházejících oděleních, naposledy ve sdílení č. 160.

18. února 1980

Uvádění na obranu nepravodlivě stíhaných
Česko-slovenská liga pro lidská práva
člen Mezinárodní Federace pro lidská práva

xxxxxxxxxxxxxx

Vášení přátelé,

otlučené desítky našich duší se otvírají pod těhou těžkých správ, které na ně dopadají z Informací o Charte 77 - ze soudních síní a věznice. Ve srovnání s nimi je moje sdílení drobnost pro všechny lehernické. Ale Ritterové tuží říct, že veliké katastrofy nemají všechny přicházet objektivně hrozy a blechy, ale třeba s sumním holubářským křídlem.

Mávadle musí být i vás v koncentračním táboře - v Terezíně. Pohledy o tom lze nalézt v židovském muzeu v Praze.

25. a 26. ledna tohoto roku byla příslušníky StB a VÚ znamenitěna dvě divadelní představení v mém bytě v Praze za kluzem. Byly jsou v posledním patře starého domu. Asi v 17.45 sešli od půdy, kde byli ukryti, uniformovaní příslušníci StB, aby legitimovali první návštěvníci, které zavonila u dveří. Po legitimování se dozvídaly vstupu do bytu, když byla upozorněna, že budou-li nadále našéhat, vpadne stejně nebude, zato přijde s nimi. Tehdy jsou teprve zajistili, že jsou střeleni, stejně jako dům a okolí. Několik vozů StB a VÚ hlídalo před domem a popojídkou ulici. Některí návštěvníci, kteří je vše zpozorovali, pochopili, že duchovně soustředěny, ti chyti kulturní večer, o který šlo, se konat nebude, a odebrali se do svých domovů. Jini, kteří si však nechal nebo jim nevianovali posertoat, vydali se do S.petra, kde byli na schodech před domem a popojídkou ulici. Po legitimaci VÚ přivolali vysílačkou civilisty ze StB, kteří vysvětlili se mně nedostalo. Shromáždění bylo "nepočítat" vyzváno, aby se rozšle. Několik návštěvníci, kteří se neodbytně dozvídaly vstupu do bytu, odváni do Bertholdynek a tam zůstali až hodiny. Ivana Kyndová, která mě vyzvedávala a ing. Bettík odvezla mnoho desítek kilometrů do Dolního Bousova k dálku, kdežto samostatně propustili v lehčině, "divadelní" obléčení do lednové noci. Ing. Bettík, který namíl u sebe dostatek peněz zabloudil, byl pokřiven rodinou a přáteli čtyři dny.

Premiéra, která byla uvedena koncem prosince minulého roku, měla 6 repríz na různých místech a shledalo ji asi 140 diváků.

Představení 25.1.1980 mělo být uvedeno k poctě Jiřího Lederera, který se vrátil po třech letech z vězení.

Druhý den začalo policejní hlídkování u Čelakovského sadech ještě

úřive. Tentokrát se však podařilo většinu návštěvníků varovat ještě před vstupem do domu nebo do ulice. Přesto však několik diváků přišlo do bytu ještě před rozsazováním ostrahy a jejího odchodu se nedočkali. Dva z nich příznivci divadla byli drženi dlouho na chladné chodbě a ještě a v noci odvesení na policii. Hlídkování domu i bytu potrvalo pak další dva dny.

Tento znásilnění proti neoficiální divadelní kultuře není první.

Po slavném ochotnickém představení Žabručké opery Václava Havla v Horních Počernicích a jeho nezávěrych důsledcích se divadelní pokusy uchýlily do bytů.

Vice jak před rokem policejní represe ukončily řadu bytových představení Shakespearova Macbetha. Nejprve byl zadržen představitel Macbetha - Pavel Lendovský (dnes Vídeň). Při dalším představení, které se konalo u nás, vedle něj do pokojů je ohněna příslušníkem VB s pendreky a zperlustrovanou dívčí i učinkující. K následujícímu představení v bytě bratra Václava Havla už nedočkoval. Mne -Lady Macbeth - odvezla policie a diváci nebyli vpuštěni. Tom, před domem na mítinku, skončil bytový Macbeth.

Nicméně byl patřičný filmový záznam a rok po odjezdu Pavla Kohouta, který představení režíroval, ho vysílala rakouská televize. Snímek se po stránce umělecké dodkal víc než kladného ohlesu. Znudně pak nápravného hodnocení moc a systému, kde podobné umělecké experimenty se setkávají s tak drastickým potlačováním.

Letosní lednový policejní připomínk k záznamu kulturnímu programu v Praze má však navíc zvláště pikantní a ryze český dramaturgický fin.

Dramatik a scenárista František Pavliček se možná nežádal životem a dílem Boženy Němcové. Na motivy z jejího života vzniklo monodramatická textová předloha představení, které bylo rozprávěno. Policejní znásilnění se konalo právě ve dnech 160. výročí narození této české spisovatelky a národní buditelky.

Česká dramatická tvorba monodrama dosud neměla. Poslední divadelní sezony prokázaly oblibu tohoto útvaru. Na předložkách scénách bylo možno vidět uchodrenou německé, francouzské, španělské. Iza tedy předpokládat, že základní kámen Františka Pavlička tu zřejmě i po nás navázaly. S hambou, která provázela jeho první provedení. Zakázání herečka nesmí hrát dílo zakázанého autora o Boženě Němcové, která sní bechovský absolutismus nezakázal publikovat...

Janšo...

DÁVNO, DÁVNO JIŽ TÝM

správa o pořádkování v Čechách

Vlasta Chramostová
v Praze 11.2.1980

x x x x x x x x x x x x x x x x

Případ Nové Vísky

Život v tento státě se stává pro nás den ode dne těžší. Nemáme možnost

v klidu být, pracovat a režírovat v klidu trvající své volný čas, především snad proto, že něle zájmy a postoje jsou trochu jiné než u většiny tuz. normálních lidí. Proto jsou s velkou radou tří uváděti zprávu jednou z naších komunitní Vendeklina Leurenčíka o tom, že mi možnost zakoupit nemocničskou usedlost - samota v podhůří Krkonoš poblíž Brumovce.

Jelikož ale o objektu značné ceny a předpokládali jsme, že ho budeme častoji navštěvovat a některí se k nám trvale nastěhuji, rozhodli jsme se, že mu podle svých možností místku při koupi finančně vypořádat. Také z tohoto důvodu se dohodl s Ivanem Černagou, že kupí objekt společně. Výřizování formálit a kupi si rozdělili. Kupní smlouva byla uzavřena notářským sáčkem ze dne 23.3.1978 na Státního notářství v Chomutově. V následujících týdnech jsme sešli usedlost upravovat k společnému obývání. A zdalek problém: tím, kteří chtili v usedlosti trvale bydlet, bylo odepřeno přihlášení k trvalému pobytu /jedná se např. o Ivana Černagu, Jiřího Černagu, Vladimíra Hrušku/. Jmennování byli několikrát na MNV v Místě, Kadaň i v Chomutově na CRV. Tam jim bylo řečeno, že MNV v Místě je povinno je trvale přihlásit a také, že byla vyvinuta snaha zrušit na Státního notářství kupní smlouvu, ale protože kupní smlouva byla fádně uzavřena s vedlejší poplatek zaplašeny, byla tato snaha mrtvá.

Dne 18.4.1978 byl zadržen na autobusové zastávce poblíž usedlosti I. Černaga, a protože odmítl vydat písemnosti, které měl u sebe, byl předveden k výslechu. Jednalo se o písemnosti, které se týkaly Charty 77 a druhé kultury. Čtyři dny po této zadržení odesal předseda MNV v Místě L. Kasík dopis, adresovaný Státnímu notářství v Chomutově, ve kterém žádal o zrušení kupní smlouvy. Jako důvod uvádí, že při vyplňování dotazníku nebyl uveden jako kupující I. Černaga.

Dne 5.5.1978 zaslal vedoucí finančního oddělení CRV v Chomutově, A. Václavek Malobřík návrh na prohlášení kupní smlouvy za neplatnou z téhož důvodu /podle § 39 o.z./.

Dne 7.6.1978 obdržel V. Leurenčík předvolání k činnosti soudu v Chomutově na den 8.6.1978!!! Soudu jezdí bylo odrečeno z těchto důvodů:

1/ Původní majitel rezervnosti Jiří Reigl zemřel.

2/ Jeden z nynějších majitelů I. Černaga byl v nemocničním ležení.

3/ V. Leurenčík obdržel předvolání pouze jeden den před soudu jednáním, ačkoliv zákonné lháte je 5 dní.

Při jednání se ohradil V. Leurenčík proti poslání smlouvy předvolání a žádal vysvětlení. Ředitelkyně soudu Dagmar Hygrynová mu odpověděla, že není u soudu od toho, aby něco zhousnal. Pět svědků a dva majiteli rezervnosti jsou ochotní u soudu dosvědčit, že I. Černaga byl na čestném prohlášení napaden před potvrzením na MNV v Místě.

Z celého případu vyplývá, že orgánem státní moci najde ani tak o platnost či neplatnost kupní smlouvy /kupní smlouva je spolu se všemi náležitostmi fádně uzavřena nahledě na to, že při prodeji objektu tohoto charakteru není třeba souhlasu MNV - viz. příkl. poslední obč. zák./, jako spíše o

znovu se opakuje diskriminaci a perzekuci lidí neoplatných soudněmu režimu. Z návrhu o zrušení kupní smlouvy těž vyplývá snaha odsoudit V. Laurentíka a I. Černegu podle § 250 tr.z. například za pokus o podvod.

Není možno přehlédnout ani tu skutečnost, že veškeré kroky ke zrušení kupní smlouvy byly podnikny až poté, co orgány státní moci zjistily, že lidé na usedlosti bydlí, popř. se zde o víkendech scházejí a sejdou po zadržení I. Černegy. Zdůraznujeme, že jde až na jednoho signatáři Charty 77. I tato skutečnost je zfejtá až v otázkách soudaného establishmentu. V poslední době dochází k evidentnímu sledování činnosti na usedlosti. Několikrát došlo těž k návštěvě uniformovaných příslušníků, někteří z nich známy byli na čestě sem nebo odтud kontrolováni. Máme válné obavy, že se státní moc rozhodla pod jakoukoliv záminkou nás pobyt na této usedlosti znemožnit.

Zdáme proto veřejnost, aby všechna pozornost našemu případu, aby nám svou solidaritou poschila zabránit tomu, aby naší usedlost nestihl osud podobný usedlosti manželů Princevých v Rychnově okres Děčín.

Nová Víska dne 25.6.1978

Pavel Berka, Ivan Černega, Jiří Černega, Karel Navrátil, Štefan Miroš, Jan Hřic, Vladimír Hrušť, Jiří Chmel, Jaroslav Chmelko, Vendelin Laurentík, Antonín Pejša, Miroslav Skalický

Rekraďování případu Nová Víska

Od 25.6.1978 uplynulo již více než 1,5 roku. Během této doby se kolem našeho baráku událo /zvláště pak v poslední době/ dost nového na to, aby chci povídaly ne mrtvé opět informovat veřejnost.

Jak jsme již uvedli v prvním sdílení "Případ Nová Víska", bylo soudní jednání ohledně kupní smlouvy /zrušení/ 8.6.1978 odroženo. Ještě v létě téhož roku proběhlo nové soudní jednání, při kterém pět svědků potvrdilo, že Ivan Černega byl na čestném prohlášení uveden před jeho předložením na MUV v Místě. Vynesení rozsudku bylo odroženo na neurčité. Meantou dobu se v této vči nic nedělo, až zadánkem května 1979 jsme obdrželi rozhodnutí okresního soudu v Chomutově o zpětvzetí žaloby. To jsme ovšem ještě netušili, co na nás establishment chystá...

Po celou dobu, kdy čsl. stát usiloval zbovit nás společného života, že jsme se my naopak snažili co nejvíce využít možnosti, které nám barák poskytoval. A stále nám provázelo běhanování, policejní vozy, výslechy, výhrušky represáliemi a zásahy do soudního života.

V našem koncertním sále /stodole/ a hospodě /upraveném chlévě/ se uskutečnila celá řada akcí s kulturním programem /Vendelinova, říčeva, Gabčova Bobínova svatba, Timový šedesátiny, Silvestr 78, punkové a folkové koncerty/, kde vystoupilo mnoho skupin a spěváků II.kultury jako např. Josef Janicek Dancing Orchestra, Bobč Band /BB Vibec/, Betlém Band, Water Closet Band, Never end Vassolina, Dom, Energie 8, Rumor Smisse Groupe in Europe, Charlie Soukup, Sváťa Karásek, Dáša Voketá, Jim, Superrealistic Psycho Deda Band a řada dalších méně známých. Dále samicetná vystoupení

skupin B3 367, The Plastic People of Universe, Sandwich CO. Kromě toho jsou sehráli několik fotbalových utkání, uspořádali badmintonový turnaj, promítání filmů a dispozitivní spod.

Téměř všechny tyto akce se konaly ze následující asistence policie: Častokrát již tyden nebo i více před chystanou akcí byli lidé na různých místech Čech voláni k výslechům, při kterých byli od návštěvy baráku odvázováni a bylo jim vyhrožováno, že v případě, pojedou-li "zohou přijít k drázu". A to dokonce i Ivanu Černegovi a Vladimíru Krubému, kteří mají na Nové Vísce trvalé bydliště!

Při akcích byly přizgažadové cesty k baráku obesazeny policejními vozy, přicházejí kontrolování, někteří odváženi do Kadani a Chomutova k výslechům nebo dokonce "jen tak" několik km od objektu, kde byli vyneseni a ponecháni svému osudu, někteří po zkонтrolování vráceni zpět s odvážením, že "prostor je dředně uzavřen". Někdy byl dokonce celý byrdk obklíčen příslušníky VB a PG VB se psy. Několikrát nám bylo vyhrožováno rozstřílením reflektoru /to tehdy, když jsme si v nočních hodinách posvitili na podzemní činnost v okolí objektu/. Policejní řízeny vše probíhaly nejen při akcích a výsadech, ale i v týdnu jazdily hlídkové vozy na své ohlížené stanoviště u baráku a jejich osádky nám různým způsobem "upřejmevaly život". Policie zasahovala do našeho života i neprímo - různé kontroly /stavební, požární atd./ nám ukládaly pokuty a po kontrole elektroinstalace nám byl 1.8.1978 dokonce odpojen elektrický proud. Ačkoliv jsme celou elektroinstalaci uvedli do 14 dnů do souladu s příslušnou ČSN a náš hotovou dokumentací, odmítly rozvedné závedy elektřinu připojit. Podotýkáme, že na elektrický proud jsme mili téměř vše - topení, vaření, osvětlení, rozvod vody atd. V té době byla řečenka Laurentíkova, Larka, v pokročilém stavu těhotenství a jen proto, že nebylo možné v domě být bez el. proudu, byla nucena jet porodit do Prahy. Elektrický proud nám byl připojen až po pěti měsících /sicol/, 10.1.1979.

Policejní zasahuje do esenčního života každého z nás. Propouštění ze zaměstnání, odebírání esenčních pasů, fidiček a technických průkazů a podobnými "žertíky" nám ztrpčuje život.

Na tyto a podobné diskriminace jsme si již víceméně zvykli.

Dne 29.10.1979 však začal odbor vnitra ČNV v Chomutově majitelům nesovětosti Černegovi a Laurentíkovi předvolání o výkupu nesovětosti podle § 2 v.l.nař.č.4215961 sb., což znamená, že nesovětost má být vysoupana z důvodu ochrany státu. Po dvou měsících jednání majitelé odmítli výkupní nákladu pošepat a odbor výstavby a dvačního plánování ČNV v Chomutově zahájil dnešní 20.12.1979 vyvlastňovací řízení. K tomuto řízení vnesli majitelé námitky a požadavek, aby v případě, že objekt bude vyvlastněn, jim byla poskytnuta adekvátní náhrada.

Po prostudování přísl. zákonů jsme zjistili, že paragrafy použité proti nám neumožňují žádnou účinnou obranu /pokud je nám známo/. Vzhledem k tomu, že usedlosti našich sousedů obdobně postiheny nejsou, ani není známo, že

by se u v čokoli měla realizovat nějaká z vojenského hlediska významná větší investice, vzbuzuje v nás postup správních orgánů v našem případě podezření, že se jedná o zneužití paragrafu, o pouze formálně legalizování postup proti nám, jehož pravý důvodem je nás spisob života, naše přesvědčení a naše angažovanost o dodržování lidských práv v Československu.

A k dovršení všeho se establishment rozhodl znechatit nám poslední možnost na bázi prostřednictví Okresní hygienické stanice v Chomutově. Dne 20.12.1979 obdržel Miroslav Skalický /po předvedení příslušníky VÚ na Okr.hygienickou stanici/ závazný pokyn okresního hygienika MUDr. Jiřího Křížka, jinž zakazuje jakékoli návštěvy osob z jiných okresů u nás. To-to rozhodnutí přidlo 4 dny před řádným dnem a mělo znamenat i návštěvy nejbližších příbuzných.

Okresní hygienik zde v tomto případě zcela jasně zneužil svého úředního postavení a prevencí a vydáním zákazu návštěv do usedlosti Nová Víska 4 se pokusil omezit naší svobodu i svobodu našich nejbližších příbuzných a přátel. V odůvodnění se MUDr. Jiří Křížek odvolává na velmi nepřísnou epidemiologickou situaci v okrese Chomutov ve výskytu infekčního zánětu jater a na nedostatečné hygienické podmínky v objektu. Okresní hygienik nikdy na naši usedlost, která je na samotě, nebyl. Nemí také obecně známo že by ještě v současné době v chomutovském okrese byla nepřísná epidemiologická situace /návštěvy v nemocnicích jsou již povoleny a je možné navštěvovat všechny veřejné podniky, a často neuvratitelně horší hygienickými podmínkami/.

Bělo tedy prakticky k zneužití zdravotnictví ve prospěch orgánů státní moci.

Tato také zdejší prostřednictvím jedné ze svých hybných pák, policie, okamžitě jedná. Návštěvy příslušníků a jejich iniciativa se s intentivně a tato činnost vyvrcholila před Silvestrem 1979. 30. prosince 1979 v odpoledních hodinách byl objekt obklíčen asi 20 uniformovanými a neuniformovanými příslušníky Bezpečnosti. Policie hlídaly setrvaly v hlídání objektu nepřetržitě až do posledních hodin roku 1979. V této době se nalézaly v nemovitosti pouze dvě dozrále osoby, jeden pes, dvě kočky, deset alepic a přesně nejistitelné množství rybidek. Návštěvy příslušníku pokračují i v novém roce 1980, kdy nám zástává jen několik málo týdnů společného života na bázi /?/.

Z celé této dvouleté existence našeho společenství na toto bázi vyplývá, že proti nám došlo nečestněkrát k různým perzekucím, diskriminacím a v poslední době fáni k přímo ignorantskému porušování lidských práv. Nová Víska 27.1.1980

Ivan Černega, Jiří Černý, Karel Kováčka, Vladimír Brubý, Jiří Chmel, Jaroslav Chnapko, Václav Laurenčík, Antonín Jejor, Miroslav Skalický, František Stárek

x x x x x x x x x x x x x x x x x

dr. Evžen Krum
ředitel České národní rady

19.12.1979

Váno předsede ČSR,

dne 10.12.1979 jsem četla v Rudiém právu Vále konstatování ke dni lidovských práv o tom, jak se ve všech oblastech v naší republice respektuje lidská práva. Využíván petičního práva, protože povaduji za svou občanskou povinnost Vás upozornit na případy, které jsou s Vaším tvrzením v rozporu.

1/ V oblasti školství připomínala Charta 77 již nejádnej před rokem ve svém Dokumentu, který poslala Federálnímu shromáždění ČSSR na to, že ne všechni lidé mají možnost u nás právo na vzdělání podle talentu a schopnosti. Tento Dokument Charty 77 byl doložen konkrétními příklady - aniž 70 mladých lidí, kteří přes své prokazatelné nadání a nizofádný prospěch během "z kádrových důvodů" /rodiče podepsali Chartu 77, nebo jsou násilně založeni, nebo byli po roce 1968 vyloučeni z NSČ, nebo jinak "kádrově" nevyhovují/ přijati do škol. Při přijímání do škol existuje přece jakýsi bodový systém, ve kterém hledisko prospěchu nestojí na prvním místě. Na tento Dokument Charty 77 nedostala Charta 77, její služební, žádoucí odpověď, ani nebyla ze strany Federálního shromáždění učiněna náprava.
/Jsem přesvědčena, že takovýchto dětí je ovšem mnohem více./

2/ Podle Ústavy ČSSR má každý občan právo na součetnání přiměřeného vzdělání. Charty 77 proto ve svém dalším Dokumentu, opět více než před rokem, upozorňovala Federální shromáždění, že ani toto ústavní právo není respektováno. Uvedla příklad seznam nejméně čtyřiceti osob, které pro svůj podpis Charty 77 byly zhlédny svého místa a vykonávají dnes součetná podřízená. Já sama bych mohla jmenovat nejméně dvacet dalších lidí, kteří po roce 1968 dostali výpověď a školu během vysokoškolského vzdělání odberníky, pracují dnes samostatně. Ani na tento Dokument Charty 77 Federální shromáždění ČSSR neréagovalo.

3/ Charty 77 vydala a poslala Federálnímu shromáždění ČSSR dva dokumenty o kultuře se souborem měsíčních spisovatelů, kteří nasobou od r.1968 publikovali a jejichž díla jsou u nás na indexu. Jde nejméně o sto spisovatelů a hudebníků, pokud se pamatuji. Federální shromáždění ČSSR se k těmto Dokumentům Charty 77 nevyjádřilo ani nejednalo nápravu.

4/ Stejně tak vydala Charty 77 Dokument o cestování čs. občanů do zahraničí, ve kterém upozorňuje např. na to, že svoboda cestování do zahraničí je omezena. /Ině např. byl odebrán soukromý i služební pes někdy v roce 1972 s odřevidnáním, že zo je cesty i do socialistických zemí nejsou žádoucí./ Tento Dokument zůstal ze strany Federálního shromáždění ČSSR zcela bez odnosy.

5/ V současné době je v rusynské věznici ve vazbě 9 lidí - donedávna to bylo 10 lidí - už skoro sedm měsíců. Jsou tak omezeni na svobodu už dohromady 65 měsíců - to představuje celkem pět let. Jejich "provinení" spočívá v tom, že podepsali Chartu 77 a v duchu jejího poslání upozornili na nepřinášející policejní násilky a nepřinášející trutyp a soudní posti-

ky. Nebylo jich za existenci Charty 77 méně. Jen např. před mluvčím Charty 77 používala Stří a složky ministerstva vnitra toho, že oznamovalo jejich osobní a domovní svobodu, před jejich byty po dobu třeba i jednoho roku seděli příslušníci VÚB na levicích nepretržitě ve dne¹v noci, legitimovali všechny návštěvníky, některé z nich odvezli bezdůvodně na 48 hodin do vazby stř. Před deny mluvčích Charty 77 stávaly čestasettrojky a příslušníky Stří, kteří mluvčí Charty 77 nebo jejich návštěvníky - přáteli, někdy i rodinné příslušníky - sledovali celé dny. I o tom Charty 77 ve svých dopisech informovala kompetentní místa. Bezvýsledně, bez odpovědi, bez nápravy. Většina signatářů Prohlášení Charty 77 má odpojený telefon, prý z důvodu veřejného zájmu. Z malicherných důvodů jsou jim odobírány řidičské příkazy, stíle jsou předvoláváni na bezpečnost. Mohla bych popsat řadu případů, které se týkají mé osoby nebo svých přátel, kdy výslovně dochází k diskriminaci zastánců lidských práv.

Čest z deseti významných občanů - signatářů Charty 77 - bylo Městským soudem v Praze dne 23. října 1979 odsouzeno podle § 93, čl. 1 a 23/79, celkem na 19 a půl roku odňati svobody. Podle mého názoru se nedopustili nicého, co by bylo v rozporu s našimi zákony. Naopak, upozornovali, viz předchozí část mého dopisu, na jevy, které nepatří do civilizované společnosti. Neuznávám rozhodnutí Městského soudu. Jsem mazí postiženými - dletož je mi trent 3 roky odňati svobody nepodmíněně. Neuznávám rozhodnutí Městského soudu, odkud třeba jen jediný dan trestu a žádám Vás, pane předsede ČNN, abyste se zajímal, právě v zájmu lidských práv, touto záležitostí. Odvolání řízení se koná u Nejvyššího soudu dne 20.12.1979. Rozsudek nenabyl dosud právní moci. Hledavě Vás žádám o nápravu.

V příloze Vám zasílám své stanovisko k obžalobě, které je přiléheno k soudním spisům a na kterém setrvávám i po vynesení rozhodnutí. Nehodláte-li se obžahem mého dopisu zabývat a nejednáte-li nápravu, žádám Vás, abyste celou záležitost předal Madridskému zasedání - mezinárodní komisi lidských práv, pro kterou Vám, v tom případě, v příloze zasílám dopis. Domnívám se, že vše, o čem piši, je v rozporu s dohodami podepsanými v Helsinkách. Pokud vám, budou zástupci též zemí opět zasedat /listopad 1979 - rok 1981/, tentokrát v Madridu a kontrolevat, jak signatářské země mezinárodní pakty o lidských právech plní. /Madridská schůzka signatářů helinského závěrečného aktu./

Otta Bednářová

Příloha: - moje stanovisko k obžalobě - spis

- 1 dopis určený Madridskému zasedání - mezinárodní komisi lidských práv, které má zasedat v Madridu v rozmezí od listopadu 1979 až do roku 1981 - pro případ, že pan předseda ČNN dr. E. Krben se nehodlá mým dopisem zabývat.

Válené zasedání,

ke dni lidských práv jaem upozornila dopisem pana předsedu České národní rady dr. Evžena Krbene na některé případy porušování lidských a občanských práv v mé zemi. Rovatují je ze závětné a proto jaem pana předsedu

pedidala o jejich odpozvou. Protože se pan předseda ČSSR sám nové zákoníky nechával zatýkat, prosím o pomoc Váš.

Posílám v příloze copis dopisu, který jsem panu předsedovi ČSSR adresoval dne 19.12.1979. Jsem v soudcované době vězněna, svou adresu uvedla.

Otta Dukátová

X X X X X X X X X X X X X X X X

Zpráva přípuštných pro přetahy odsouzených - leden 1980

Rozsudkem Nejvyššího soudu ČSR dne 20.12.1979 bylo uzavřeno odvolání žalobní proti skupině "Petr Uhl a spol." a rozhodek Městského soudu v Praze tak nebyl právní mocí. 22. prosince byla povolena přípuštná odsouzených návštěva v délce 1 hodiny a v lednu byli všichni odsouzení eskortováni do výkonu trestu.

Petr Uhl

Odsouzen k 3 letům ve II. nápravné výchovné skupině a 7. ledna 1980 odvezen a umístěn do pěvnosti Mírov, kde je jistě podružen. Adresa: Petr Uhl, 8.10.1941, ps. 1/7, PSČ 789 59 Mírov.

Z Mírova do této měsíčníka dva dopisy. Petr Uhl ani poště dopis jednou za 14 dnů a dostávat dopisy jen od dvou přípuštných, které si zvolili /v jeho případě jde o manželku a žavagu/. Měsíc na návštěvu má jednou za polrok, při té příležitosti mu mohou být předán balík do váhy 2 kg. Návštěva trvá 1 hodinu a přítomny mohou být dva dospělí cestci a dítě. První návštěvu ve výkonu trestu očekáváme v květnu až červenci 1980.

Z jeho dopisu citu jsem:

"...dnes jsem byl u lékaře na vstupní kontrole, k učesťi jsem objednán na příští týden. Lékař mi dal Mykoseptin na plíseň mozi proty u nohou. Jinak se cítím dobře, jen mám trochu obavu, protože vede mne spí jeden odsouzený, který je syfilitik..."

"...podivná věc je, že mi odebrali trestně právní předpisy, a to dokonce zákon o výkonu trestu odňtí svobody..."

"...jinak se tu zatím neví, co se učoui. Takže se mi plní - zejména prozatím - můj dávny sen, abych byl postaven na roven pachatelům kriminálních deliktů a nikdo si mne zvlášt' nevhímal..."

"...doma mám zdatnost číst KP /obvykle tyž den, kdy vychází/, veden a ráno tu hraje Hvězda /mim Beratvě zprávy/, jednou jsem byl na TV novinách a především na TV Československé 2 1/2 hodiny. Od nynějška budu moci chodit na TV častěji. Knihy si zatím nesolu půjčovat. Také stále neslužím trestní říd /kvůli ohnivé/ a zákon o výkonu trestu odňtí svobody, ale je to v jednání. Rovněž rodinné fotografie nesolu zatím mit u sebe. O angličtině či jiných publikecích pochopitelně ani nehmívám/to jsem zatím ani nešádal/." Petr Uhl má být ve vězení ještě 4 roky a 4 měsíce.

Václav Kaval

Odsouzen ke 4 a půl letům v I.NV, 7. ledna převezmen do výkonu trestu, t.j. vězněn na adresu:

Václav Havel, nar. 5.10.1936, vězení č. 9638/AZ, NVÚ Neřumice,
PS 1, PSČ 713 02, Ostrava 1)

Z jeho dopisů citujeme:

"...jak mi bylo oděleno vychovatelem, mohu ti napast, že procuji ve Vítězko
vických řečesárnách, ale více o tom napast nemohu. Zmud jen to, že sice ne
mohu zvedat žádoucí těžké věci, které bych neunesl, ale přesto mám velké
obavy, zda budu schopen plnit svou normu."

"...stále mi není ještě jasno, zda to je pro mne takto lepší, než před-
pokládaná izolace. Zkušenosť je to fantastická a nebezpečí psychické de-
formace, k níž asi dlouhodobá izolace vede, ani opravdu odpadá - na druhé
straně si netím neumím moc dobré představit, jak tento způsob života pět
let vydržím."

"...znělím se to všechno brát sportovně."

"...jinak musím /a snad smí/ říct, že i když tu jsem pochopitelně s mání
lidé věřiljaci, chovají se k nám výborně a chtí se nám pomáhat. Po této
stránce si nepchu na nic stěšovat." ^{neopák} byl jsem tím přijetím překvapen a do-
jet."

"...Na nějaké důsledníjší úvahy existenciální a literární nám zatím můj
duch ani pomyšlení, jakékoli pokusy v tomto směru mi připadají v konfron-
taci s touto skutečností jako nicotné nebo přesnají řečem jako předloženo.
Nejdřív je třeba všechno tohle strávit, sedit a pochopit. Velkou chut
bych měl psát si deník, ale to přírodně najde."

Václav Havel měl být ve vězení ještě tři roky a devát měsíců, kreslil mu
však ještě 10 měsíců z minulého trestu.

Václav Henda

Odsouzen ke 4 letům v I.NVA, spolu s ostatními 7. ledna převezen do
výkonu trestu, současná adresa:

Václav Henda, nar. 8.9.1946, vězení č. 9634/AZ, NVÚ Neřumice,
příhr. 2, PSČ 713 02, Ostrava 1

Hendá žádá jiné příbuzné kromě své ženy a dětí, tudíž píše dopisy na je-
dincou adresu; z Neřumic došly pouze dva dopisy /byť mě právo psát každý
týden/, on sám do J.Z. naločal žádaj ze šesti dopisů, posílaných v lednu
jeho ženou. Lé. ledna mu byl poslán balíček s různou povolenkou, který
se nevrátil, ale o kterém se nezmínuje v dodatečných dopisech. 21. ledna 1980
byl povolen a odeslán jeden balík s hygienickými potřebami. Zdravotní stá-
tav je dobrý, ačkoli z dopisů vyplývá, že práce je zřejmě velmi těžká.
Ve volném čase se účastní místního šachového turnaje - "se střídavými
dopěchy".

Citace z dopisu:

"...Jelikož se ale nesmím zachovat ani svůj život, ani své věci, ani
svůj volný čas a nároky osobnosti, beru to jako akutěně pravé veseli,
nepochybují, že vydržím vše, co mne potká či mě potkat a tajně doufám,
že vše činím v Kristu a pro Krista, neboť milující jsou zde všechno všechni."

Václav Benda má být ve vězení ještě 3 roky a 4 měsíce.

Jiří Dienstbier

Odsouzen ke 3 letům vězení v L.N.V., v současné době je ve výkonu trestu v táboře Hefnánice u Ostravy. První adresa:

Jiří Dienstbier, vězení č. 9657/AZ, HVÚ Hefnánice, pošt.schránka 2

PSČ 715 02, Ostrava 13

Tuto adresu je třeba uvést v záhlaví dopisu zároveň se jménem a adresou svou. Na obálku adresu bez jména a čísla. Pošt. mu může kdokoliv, on sám může psát pouze nejbližším příbuzným jednou týdně. Rodina poslala Jiřímu Dienstbierovi do Hefnánic počátkem ledna balíček a povolenkou ještě z ruské věznice, který však byl vrácen jako nepovolený.

Zatím od něj přišly tři dopisy, všechny jsou optimistické a svědčí o vyrovnanosti a dobrém psychickém stavu. Rába, že v této první fázi převládá euforie a okoučení izolace na Ruzyni a svědectví na nové prostředí a lidské vztahy, má zatím dojem, že přispět k tomu nevykylým nárokům mu nebude činit obtíže. Zdravotní stav není nejlepší, má značné potíže s páteří a s nohou, které měl nemožné již před začleněním. V současné době má plísen na nohou i rukou, píše však, že lékařská péče je adekvátní, chodí na kontroverzu a dostává nejaké injekce. Pracuje jako tovární dělník, nad ve Vítkovických Belezařnách.

Jiří Dienstbier má být ve vězení ještě 2 roky a 4 měsíce.

Otta Bednářová

Odsouzena ke 3 letům vězení v L.N.V. současná adresa:

Otta Bednářová, nar.18.6.1927, Šetav SHV ČSSR, PS 115/0, psč 746 49 Opava

Do 4.ledna byla v Ruzyni, kde se uskutečnila poslední návštěva 22.12. a byl předán poslední potravinový balíček. Od 4.ledna byla na 20 dní umístěna ve vězení nesociaci na Peckráci k přeslečení zdravotního stavu. Byla jí provedena řada zdravotních testů, o jejichž výsledcích však byla jen nepatrně informována v tom smyslu, že výsledky jsou "podobné" jako při vyšetření přes rokem a že se žlučník opět nezobrazil/t.zn. nenaplnil se při testu kontrastní látkou/. Při návštěvě 22.12.1979 si stěžovala na otoky nohou a bolestivé zduření lymfatických žláz.

Počátkem ledna požádala o přerušení trestu ze zdravotních důvodů. Na tuto žádost nadále do konce ledna odpovídá.

25.ledna byla převezena do věznice v Opavě k výkonu trestu, kde byla zařazena na práci pravděpodobně bez jakýchkoli úlev, které by vyžadoval její zdravotní stav, neboť se v dopisech o žádnych úlevách či umané změněné pracovní schopnosti nezmiňuje. Z dopisu neprímo vyplývá, že k práci musí používat brýle.

Z dopisu vyjímáme:

"...Trochu mne možlo to zdravotní vyšetřování a to cestování, ale už se z toho zase vzpamatovávám. Vážím 55 kg, ale protože už mám léky, které potřebuji, je mi zase líp a plánuju si, že užlám všechno pro te, abych už na vše nebyl/vála a dostal se zase do formy."

Otka Bednářové můžete být ve vězení ještě 2 roky a 4 měsice.

Redakce upozorňuje, že všechny odsouzeným kromě Petra Uhla lze na uvedené adresy psát.

P I S T R I

XXXXXX XXX XXX XXX XXX XXX

Výava k dárkování krve

Práha 14. února 1980

Darovat krev může každý člověk ve věku 19 - 55 let, který je zdrav a nikdy neprožídal infekční sloutenku, konzumací, obrnu, zánět zoubkových blan. Pokud odběrem je třeba se cca 16 hod. vystříhat tuňých jídel a nápojů s alkoholem. Dárce má nárok na placené volno v den odběru /týká se i nední svány, jejíž zádátek spadá do dne odběru/. Jako jediná vhodnou formu, včetně přiměřenou, vidíme tzv. čestné dárkování krve, t.j. bez nároku na finanční odškodu. Neboť dárce se koná denně v krajských transfúzních staniciach /kromě soboty a neděle/, v Praze od 7.30 do 9.30 v budově transfúzni stanice fakultní nemocnice Praha 10. Huská ul., stanice autobusu 136, 170, 138, 170, 177 Nusleňská. Podrobnější informace lze získat i telefonicky na místní transfúzní stanici, tel. 73 67 83.

Kdo sdílí dojem, že dar krve lze pojmout i jako počet poopisu /dávka předmet tomuto způsobu před hledenkou/, nechť mu svůj daru a o jeho intencí uvědomí nejt. Čs. Červený kříž, Evžen Šen, redakce těch či o nich časopisů a Jana Bednáře /Novodvorská 416, Praha 4/ či Jiřího Bednáře /Výběžek 3, Praha 4/.

Miloš Rejhrt

Český ústřední výbor
Československého Červeného kříže
Thunovská 13

Praha 1 - Malá Strana

Práha 14. února 1980

Daroval jsem dnes prostřednictvím transfúzni stanice hl.m. Prahy potřebnému spoluobčenu svou krev. Chápu dárkování krve jako jednu ze základních lidských povinností. Neříkám jen ze sebe a pro sebe, vybrá i díky druhym a pro ně; dar krve je toho svědectvím i hrubokým symbolem.

Darovač krve chci použít na případ naší spoluobčanky Otaky Bednářové, která jako členka Výboru na obranu ne spravedlivě stíhaných plnila svou čestnou povinnost pomáhat těm, kteří nedílnou pomocí potřebují a kteří se ocitli v nebezpečích zvláště také viny netí lhůsteknosti a obectví. Čest členů Výboru na obranu ne spravedlivě stíhaných bylo na podzim roku 1979 odsouzeno v Praze k vysokým trestům odňati svobody, mezi nimi Otka Bednářová na 3 roky. Její případ je svedlečkem alerující proto, že se jedná o ženou matkou a neto chronicky nemocnou.

Prosím všechny, kdo vědí o svých základních lidských povinnostech, aby se zapojili o osvobození naší spoluobčanky Otaky Bednářové.

Miloš Rejhrt

Vršní 60, 132 00 Praha 8

Na vědomí: Český svaz řezn., Panenská 7, Praha 1

Česopis Vlasta, Jindřišská 5, Praha 1

X X X X X X X X X X X X X X X X

Vážený pane prezidenti!

Jmenuji se Radomír Hubalek, bydlim v Zubří č.816, je mi 28 let, jsem dělník a pracuji v Gumárné Zubří.

Obracím se na Vás znovu s úpáklivou prosbou a s důvěrou, prosím Vás, abyste se svým vlivem a možnostmi, které máte k dispozici, zasadil o to, aby byla prepustěna alespoň jediná osoba ze skupiny, která se označuje jako Výbor na obranu ne spravedlivě stíhaných, a abych sám mohl zaujmout její místo a nastoupit trest vězení. Nejvíce bych uvítal, kdyby těm osobám mohlo být paní Otta Bednářová, jediná žena ze skupiny, jejíž trest je nepodstatný. Připomínám, že má prosba je dosud nezvyklá, ale to nic nemá na tom, že mě jde o pomoc trpícímu člověku, nemocné ženě. Proto nezasílám žádat, ale prosbu, která mě prosluší k arci toho, od něhož je pomoc očekávána.

Tak začíná svůj obádý dopis prezidentu republiky hluboce cítící křesťan, který v této záležitosti psal na Hrad už před půl rokem, ale odpověď se nedočkal. Žádnou z osob, odsouzených loni v Říjnu do vězení, ani nikom z jejich okruhu nezná. Ve svém mnohastránkovém dopise vysvětluje, čím je ke své prosbě, adresované hlavě státu, veden: je to pisatelské vlastní pojetí pravdy a lásky, k němuž došel. Připomíná:

"Vzpomeňte si, prosím, pane prezidente, že i Vy jste byl kdyžsi v situaci, kdy i Váš život mohl být vydán jako oběť na oltář nenávisti k její oslavě..."

A svůj dopis končí slovy: "Necítím k nikomu nenávist, chci, aby se lidé měli vespolek rádi. A chci proto to něco s pomocí boží udělat; pokud mi to nebude povolené, nechci dopusťit, aby dobrí lidé byli násilím tlačeni. Moc lítím se za Vás i za Vaše spolupracovníky, abyste také i Vy pravdy každému přál."

X X X X X X X X X X X X X X X X

13.února vysílala rakouská a národně-německá televize záznam divadelního představení "Frýský proces 1979" z Mnichova. "Frýský proces 79" režíroval Patrice Charron, a hráli v něm m.j. herci Simone Signoretová, Ivac Montand, Tom Stoppard a Pavel Kohout.

Scénář představení tvořily poznámky příbuzných, kteří se mohli zúčastnit procesu s Petrem Uhlem, Ottou Bednářovou, Václavem Bendou, Jiřím Menšíkem, Václavem Havlem a Danou Němcovou. Jedná se už o druhé provedení. Poprvé se hrálo v Paříži 19. prosince 1979, tj. den před odvolacím řízením tohoto procesu.

X X X X X X X X X X X X X X X X